

meter op til noget tilsyneladende ret betydeligt. Men ved Siden af, at disse Togstrækninger bidrage hertil, er der ingen Tvivl om, at de ogsaa bidrage meget stærkt til at forøge Udgifterne for vore Statsbaner, fordi det netop er disse Strækninger, hvor der stilles ekstraordinære Krav af postale og andre lidet økonomiske, om ogsaa ellers meget berettigede Hensyn; der forlanges her bedre Materiel, der forlanges hyppigere og særlig meget hurtigere Tog, der forlanges Nat-tog, og saa vil jeg ikke tale om, at det ogsaa er til disse Strækninger, at Statsbanernes Sø-fartsforbindelser, som kun tynde paa Bud-gettet, knytte sig. Disse Baner bidrage til, at det ser ud, som om Statsbanerne i det hele arbejdede med en ret betydelig og rundelig Trafik, men de bidrage rigtignok ogsaa til, at Udgifterne for Statsbanerne ere forholdsvis meget større end for de private Baner. Naar man derhos har sammenlignet vore Statsbaner med Banerne andetsteds, kommer man ind paa noget andet lige saa ubilligt. Det er saaledes i høj Grad ubilligt, naar man med Henblik paa Udbyttet overhovedet nævner engelske Baner til Sammenligning med vore. I England kan man holde Taksterne dobbelt saa høje som vore og samtidig have en Trafik, der ikke er dobbelt saa stor, men mangfoldige Gange større, end den, vi med vore smaa Forhold have, saa det er to Objekter, der ikke kunne sammenlignes. Hvor ugunstig vore Baner ere stillede, viser sig imidlertid ogsaa, naar vi anstille en Sammenligning med de Nabolande, som vi ellers nærmest kunne sammenlignes med — Tyskland og Sverige — i disse Lande bliver der altid et meget stort Kvantum af Produkter, som ikke have nogen anden Vej til at komme i Forbindelse med Omverdenen end ved at passere de lange Jærnbane-strækninger, der er til Grænsen, medens Forholdet her i Danmark er dette, at naar jeg undtager de Egne i Midt- og Vestjylland, hvorfra der kun er meget faa Produkter at udføre, er der ikke en Plet, som ikke har en Havn i 2—3 Mils, allerhøjest 4—5 Mils Afstand. Men deraf følger saa atter, at hvis vore Statsbaner overhovedet have villet have nogen Trafik i de forløbne Aar, have de til alle Tider maattet arbejde med meget smaa Takster, thi ellers vilde Søfarten tage Trafikken fra dem. Og deraf følger tillige, at de dog ikke faa meget mindre Udgifter. Thi her er atter et Moment, som man ganske vist ikke maa glemme, hvor man vil prøve og veje, hvorvidt vore Baner drives økonomisk eller ej, og det er, at netop paa de større Afstande, som vi til

Skade for Banerne mangle, blive Udgifterne forholdsvis smaa i Forhold til Transportens Længde. Her er et Punkt, hvor jeg er ganske uenig med det ærede Medlem fra Odder (Leth-Espensen), der før havde Ordet, som foreslog, at man skulde tage Takstspørgsmaalet op ogsaa i denne Kom-mission. Om det vil ske, ved jeg ikke. Men sker det, vil jeg rigtignok være ganske uenig med dem, der fremføre det som noget forkert, at vi ere gaaede delvis over til Zonesystemet eller rettere sagt, at vi arbejde med de paa lange Afstande fal-dende Takster. Der er ikke Tvivl om, at det er ikke noget, vi gøre kun for at skaffe de fjerntboende Folk en billig Rejse; nej, det er noget, vi gøre og kunne gøre i Ban-ernes egen Interesse, fordi Udgiften ved Transporten baade af Personer og Gods paa en lang Strækning er saa meget lidt større end paa en kort Strækning. De døde Udgifter til Stationer og deres Be-tjening, til Banens Pasning, til Godssets Ind- og Udladning, som altid følge med, ere saa langt de overvejende, at de egentlige Transportudgifter forsvinde ved Siden af dem. Følgen deraf er ligefrem den, at paa vore Baner vil Udgiften ved de enkelte Transporter være forholdsvis ret stor, fordi Transporterne hos os kun foregaa paa korte Strækninger, og der ere Ud-gifterne forholdsvis store, og samtidig er man nødsaget til at holde de meget lave Takster, fordi man konkurrerer med Sø-farten. Naar saa dertil kommer, at vi have betragtet det som en Borgerret, der er hævdet her i Rigsdagen, at Taksterne ikke blot skulle være saa lave, som de efter Naturens Orden maa blive her i Lan-det, men skulle trykkes endnu yderligere ned, forekommer det mig, at man ikke med nogen god Ret kan forlange, at vore Statsbaner skulle give et blot tilnærmelsesvis lige saa godt Udbytte som andre Landes langt heldigere stillede Baner. Dette har jeg gerne villet fremhæve, fordi jeg mener, at nu, da vi staa over for Behandlingen i denne Kommission, maa vi ikke fremdrage Kravet om større Udbytte for stærkt — det vil i ethvert Tilfælde være ganske ubilligt. Vi kunne maaske komme til Forbedringer, der kunne give nogen Udgiftsbesparelse, og maaske ogsaa til Forslag, der kunne re-præsentere en noget bedre Drift og dermed noget større Indtægter; men vi maa blot intet stort vente i den Retning, og vi maa særlig huske, at det maa ikke være Hoved-opgaven, der stilles denne Kommission, thi det vilde da spænde Ben for det, der maa være Hovedsagen, nemlig at søge en Organisation,